

Academicus Vampyrus
Offergave

Richelle Mead

ACADEMICUS
VAMPYRUS
OFFERGAVE

Vertaald door Carolien Metaal

full moon

Voor Rich Bailey en Alan Doty, de leraren die de meeste invloed hebben gehad op mijn manier van schrijven, en voor alle leraren die nu jonge schrijvers helpen. Ga zo door, jullie allemaal!

© 2010 Richelle Mead

Oorspronkelijke titel *Last sacrifice*

Nederlandse vertaling © 2012 Carolien Metaal en Moon,
Amsterdam

Omslagontwerp Marlies Visser

Omslagbeeld Desirée Delgado

Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1043 7

NUR 284

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

1

Ik hou niet van kooien.

Ik ga niet eens graag naar de dierentuin. De eerste keer dat ik dat deed, kreeg ik bijna een aanval van claustrofobie toen ik naar die arme dieren keek. Ik kon me niet voorstellen dat er ook maar één schepsel zo leefde. Soms had ik zelfs een beetje medelijden met criminelen die tot een leven in een cel veroordeeld waren. En ik had al helemaal niet verwacht dat ik mijn leven erin zou moeten doorbrengen.

Maar de laatste tijd leek het leven me veel dingen voor te schotelen die ik nooit had verwacht, want hier zat ik dan, achter slot en grendel.

'Hé!' schreeuwde ik, terwijl ik de ijzeren tralies vastgreep die me van de buitenwereld scheidde. 'Hoelang moet ik hier blijven zitten? Wanneer is mijn proces? Jullie kunnen me niet voor eeuwig in deze kerker vasthouden!'

Oké, het was niet echt een kerker, niet in de griezelige zin van roestige ketens en zo. Ik zat in een kleine cel met simpele muren, een simpele vloer en... Nou ja, alles was simpel. Onberispelijk. Steriel. Kil. Het was feitelijk deprimerender dan een schimmelige kerker kon zijn. De tralies voelden ijskoud aan, hard en onbuigzaam. Het tl-licht gaf het ijzer een felle, irritante gloed. Ik zag de schouder

van een man die stram naast de ingang van de cel stond en ik wist dat er waarschijnlijk nog vier andere hoeders in de gang waren die ik niet kon zien. Ik wist ook dat geen van hen zou reageren op mijn geschreeuw, maar dat had me er de afgelopen twee dagen niet van weerhouden continu antwoorden van hen te eisen.

Toen de gebruikelijke stilte viel, slaakte ik een zucht en liet me op het bed in de hoek van de cel zakken. Net als alle andere dingen in mijn nieuwe onderkomen was het bed kleurloos en grimmig. Jawel, ik begon zo langzamerhand te verlangen naar een echte kerker. Dan zou ik ten minste nog ratten en spinnenwebben hebben gehad om naar te kijken. Ik staarde omhoog en werd meteen overspoeld door het benauwende gevoel dat ik hier altijd kreeg, het gevoel dat het plafond en de wanden me insloten. Het gevoel dat ik stikte. Alsof de wanden van de cel op me af kwamen tot er geen ruimte meer over was en alle lucht was weggeperst...

Happend naar adem schoot ik overeind. Niet naar de muren en het plafond staren, Rose, sprak ik mezelf bestraffend toe. In plaats daarvan keek ik omlaag naar mijn ineengeslagen handen en probeerde te achterhalen hoe ik in deze ellende verzeild was geraakt.

Het voor de hand liggende antwoord was dat iemand me erin had geluisd. En niet voor zomaar iets, maar voor moord. Diegene was zo brutaal geweest om mij te beschuldigen van de zwaarste misdaad die een Moroi of dhampier kon begaan. Nu wil ik niet beweren dat ik nog nooit iemand vermoord had. En ik had ook mijn portie regels (en zelfs wetten) overtreden. Koelbloedige moord stond echter niet op mijn repertoire. En zeker niet de moord op een koningin.

Het was waar dat koningin Tatiana geen vriendin van me was geweest. Ze was een koele, berekenende heerser van

de Moroi: een ras van levende, magie gebruikende vampiers die hun slachtoffers niet doodden om aan bloed te komen. Tatiana en ik hadden om een tweetal redenen een moeizame verhouding gehad. De ene was mijn verkering met haar achterneef Adrian. De andere was mijn afkeuring van haar beleid ten aanzien van de bestrijding van Strigoï: de kwaadaardige, ondode vampiers die op ons aasden. Tatiana had me een paar rotstreken geleverd, maar ik had haar nooit dood gewenst. Blijkbaar had iemand anders dat wel gedaan. Bovendien had diegene een spoor van bewijzen achtergelaten die allemaal regelrecht naar mij leidden, waarvan de vingerafdrukken op de zilveren staak waarmee Tatiana gedood was nog wel het ergst waren. Dat was mijn staak, dus het was logisch dat mijn vingerafdrukken daarop stonden. Niemand scheen dat echter relevant te vinden.

Ik zuchtte opnieuw en haalde een propje papier uit mijn zak. Mijn enige leesvoer. Ik kneep het fijn in mijn hand; ik hoefde niet naar de tekst te kijken, want die kende ik allang uit mijn hoofd. De inhoud van het briefje had me aan het twijfelen gebracht over Tatiana. Het had me over een hoop dingen aan het twijfelen gebracht.

Uit frustratie over mijn eigen omgeving glipte ik naar die van iemand anders: mijn beste vriendin Lissa. Lissa was een Moroi en wij hadden een psychische verbondenheid die mij in staat stelde in haar hoofd te kruipen en de wereld door haar ogen te bekijken. Alle Moroi gebruikten een bepaald soort elementenmagie. Lissa's element, spiritus, was verbonden met psychische en genezende krachten. Onder Moroi, die doorgaans meer fysieke elementen gebruikten, was dat zeldzaam. Bovendien wisten we nog lang niet alles van de mogelijkheden ervan, die ongelooflijk waren. Zij had spiritus gebruikt om mij een paar jaar geleden terug te halen uit de dood en daardoor was onze verbondenheid ontstaan.

De aanwezigheid in haar geest bevrijdde me uit mijn kooi, maar bood weinig soelaas voor mijn probleem. Lissa had sinds de hoorzitting, waarin alle bewijzen tegen mij gepresenteerd waren, ontzettend haar best gedaan om mijn onschuld te bewijzen. Dat mijn staak gebruikt was voor de moord was nog maar het begin geweest. Mijn tegenstanders waren er als de kippen bij geweest om iedereen aan mijn onenigheid met de koningin te herinneren en hadden tevens een getuige gevonden die wist waar ik tijdens de moord was geweest. Door die getuigenis had ik geen alibi gehad. De regeringsraad had geconcludeerd dat er voldoende bewijs was om een heuse rechtszaak tegen me aan te spannen – waarbij ik mijn vonnis te horen zou krijgen.

Lissa had wanhopig geprobeerd om anderen ervan te overtuigen dat ik erin geluid was, maar het was haar amper gelukt een luisterend oor te vinden, aangezien het gehele hof in beslag werd genomen door de voorbereidingen op Tatiana's uitvoerige begrafenis. De dood van een vorst was niet niks. Moroi en dhampiers – halve vampiers, zoals ik – kwamen vanuit de hele wereld om het spektakel bij te wonen. Eten, bloemen, versieringen en zelfs muzikanten – de hele rimram. Ik vroeg me af of ze ook alles uit de kast gehaald zouden hebben als Tatiana was gaan trouwen. Enfin, door al die heisa had niemand oog voor mij. Wat de meesten betreft zat ik veilig opgeborgen. Tatiana's moordenaar was gevonden. Gerechtigheid was geschied. Zaak gesloten.

Voordat ik een helder beeld kon krijgen van Lissa's omgeving haalde commotie in de gevangenis me terug naar mijn eigen hoofd. Er was iemand binnengekomen die aan de bewakers vroeg of hij naar me toe mocht. Het was mijn eerste bezoeker sinds dagen. Mijn hart ging tekeer en ik rende naar de tralies, in de hoop dat het iemand was

die me zou vertellen dat het allemaal een vreselijk misverstand was geweest.

Mijn bezoeker was niet helemáál degene die ik verwacht had.

‘Oude man,’ zei ik wantrouwend. ‘Wat doe jij hier?’

Abe Mazur stond voor me. Hij zag er zoals altijd indrukwekkend uit. Het was hartje zomer – voor het midden van het landelijke Pennsylvania betekende dat heet en benauwd – maar dat had hem er niet van weerhouden een driedelig pak aan te trekken, dat bovendien nogal opzichtig was: op maat gemaakt en versierd met een schitterende karmozijnrode zijden stropdas en een bijpassende sjaal die gewoon nét iets te overdreven leek. Gouden sieraden lichtten op tegen zijn donkergetinte huid en ik kreeg de indruk dat hij onlangs zijn korte zwarte baardje had laten knippen. Abe was een Moroi, en hoewel hij niet koninklijk was, had hij genoeg invloed om dat wel te kunnen zijn.

Toevallig was hij ook mijn vader.

‘Ik ben je advocaat,’ zei hij opgewekt. ‘En ik ben hier uiteraard om je van juridisch advies te dienen.’

‘Je bent geen advocaat,’ zei ik. ‘En aan je vorige advies heb ik niet echt veel gehad.’ Dat was gemeen van me. Abe had me verdedigd tijdens de hoorzitting, ook al had hij geen enkele juridische opleiding of ervaring. Maar aangezien ik nu opgesloten zat in afwachting van mijn proces had dat niet tot geweldige resultaten geleid. In al mijn eenzaamheid was echter langzaam het besef doorgedrongen dat hij het wat één ding betreft bij het rechte eind had gehad: geen enkele advocaat, hoe briljant ook, had mij tijdens die hoorzitting kunnen vrijpleiten. Ik moest hem nageven dat hij ondanks die hopeloze situatie voor me op de bres was gesprongen, hoewel ik gezien onze oppervlakkige relatie nog steeds niet goed begreep

waarom hij dat had gedaan. Waarschijnlijk omdat hij niet één iemand van koninlijken bloede vertrouwde en hij het als zijn vaderlijke plicht zag. In die volgorde.

‘Op mijn optreden was niets aan te merken,’ wierp hij tegen. ‘Terwijl jouw boeiende pleidooi, waarin je zei “als ik het gedaan had”, ons niets heeft opgeleverd. Het was nou niet bepaald het slimste wat je had kunnen doen, de rechter dat beeld voor ogen spelen.’

Ik negeerde de steek onder water en sloeg mijn armen over elkaar. ‘Wat kom je dan doen? Ik weet dat het niet zomaar een familiebezoekje is. Jij doet nooit iets zonder reden.’

‘Natuurlijk niet. Waarom zou je iets zonder reden doen?’

‘Hou op met die cirkelredeneringen van je.’

Hij knipoogde. ‘Je hoeft echt niet jaloers te zijn. Als je goed je best doet en je ziel en zaligheid erin legt, erf je op een dag misschien mijn briljante vaardigheden op het gebied van logica.’

‘Abe,’ zei ik waarschuwend, ‘draai er niet omheen.’

‘Goed, goed,’ zei hij. ‘Ik kom je vertellen dat je proces misschien wordt vervroegd.’

‘W-wat? Dat is geweldig nieuws!’ Tenminste, dat dacht ik. Zijn gezicht zei iets anders. Voor zover ik wist kon dat proces nog maanden duren. Alleen al die gedachte – om zo lang in deze cel te zitten – maakte me weer claustrofobisch.

‘Rose, je beseft toch wel dat je proces nagenoeg identiek zal zijn aan je hoorzitting? Hetzelfde bewijsmateriaal en een schuldigverklaring.’

‘Jawel, maar voor die tijd moeten we toch iets kunnen doen? Bewijs zoeken dat mij vrijpleit?’ Opeens zag ik waar het probleem zat. ‘Als je zegt “vervroegd”, over hoeveel tijd hebben we het dan?’

‘Ze zouden het het liefst doen na de kroning van de

nieuwe koning of koningin. Je weet wel, als onderdeel van de afsluitende festiviteiten.'

Hij zei het op een luchtige toon, maar toen ik zijn sombere blik zag, drong de volledige betekenis tot me door. Ik begon koortsachtig te rekenen. 'De begrafenis is deze week en de verkiezingen zijn meteen na... Je wilt dus zeggen dat ik over, eh... praktisch twee weken berecht en veroordeeld zou kunnen worden?'

Abe knikte.

Mijn hart klopte in mijn keel. 'Twéé weken? Meen je dat?'

Toen hij zei dat het proces vervroegd zou worden, had ik gedacht dat het over een maand of zo zou zijn. Dus voldoende tijd om nieuw bewijs te vinden. Alhoewel ik geen idee had hoe ik dat had kunnen klaarspelen. Maar nu was er bijna geen tijd meer. Twee weken was niet genoeg, zeker niet nu er zo veel bedrijvigheid aan het hof was. Net had ik nog opgezien tegen al die tijd dat ik hier misschien nog moest zitten en nu had ik te weinig tijd. Bovendien zou het antwoord op mijn volgende vraag het er allemaal nog erger op kunnen maken.

'Hoelang?' vroeg ik, terwijl ik probeerde mijn stem niet te laten trillen. 'Hoelang na het vonnis wordt... dat voltrokken?' Ik wist nog steeds niet goed wat ik allemaal van Abe geërfd had, maar één eigenschap leken we duidelijk te delen: niet terugdeinzen om slecht nieuws te brengen.

'Waarschijnlijk direct.'

'Direct.' Ik deinsde achteruit, ging bijna op het bed zitten en werd toen overspoeld door een nieuwe golf adrenaline. 'Direct? Dus. Twee weken. Over twee weken kan ik... dood zijn.'

Want dát was het nou juist, dát was de tijdbom die was gaan tikken zodra duidelijk werd dat iemand voldoende vals bewijs had achtergelaten om mij erin te luizen. Iemand

die een koningin vermoordde kreeg geen gevangenisstraf; die werd geëxecuteerd. Er werden onder Moroi en dhampiers slechts weinig misdaden op die manier bestraft. We probeerden onze rechtspraak beschaafd te houden om te laten zien dat we beter waren dan de bloeddorstige Strigoï, maar bepaalde misdaden verdienden in de ogen der wet de doodstraf. Bepaalde types verdienden die ook – laten we zeggen: verraderlijke moordenaars. Toen de volle omvang van dit alles met een schok tot me doordrong, merkte ik dat ik trilde en elk moment in tranen kon uitbarsten.

‘Dat is niet eerlijk!’ zei ik tegen Abe. ‘Dat is niet eerlijk en dat vind jij ook!’

‘Het doet er niet toe wat ik vind,’ zei hij bedaard. ‘Ik kom simpelweg met de feiten.’

‘Twee weken,’ herhaalde ik. ‘Wat kunnen we in twee weken doen? Ik bedoel... Je hebt een of ander spoor, toch? Of... Of... je kunt tegen die tijd wel iets op het spoor komen? Dat is toch jouw specialiteit?’ Ik wist dat ik hysterisch en wanhopig stond te ratelen. Dat kwam natuurlijk doordat ik me hysterisch en wanhopig voelde.

‘Het zal moeilijk zijn om veel voor elkaar te krijgen,’ legde hij uit. ‘Het hof wordt volledig in beslag genomen door de begrafenis en de verkiezingen. Het gaat er allemaal nogal chaotisch aan toe – wat zowel gunstig als ongunstig is.’

Ik wist alles van die voorbereidingen door mijn bezoeken aan Lissa’s hoofd. Ik had die onrust al zien broeien. Het zou onder deze omstandigheden niet alleen moeilijk zijn om welk bewijsmateriaal dan ook te vinden, het zou heel goed onmogelijk kunnen zijn.

Twee weken. Over twee weken kon ik dood zijn. ‘Het kan niet,’ zei ik tegen Abe. Mijn stem brak. ‘Zo hoor ik... Het is niet de bedoeling dat ik zo sterf.’

‘O?’ Hij trok een wenkbrauw op. ‘Weet je dan hoe je moet sterven?’

‘In de strijd.’ Eén traan slaagde erin aan mijn oog te ontsnappen en ik veegde hem gehaast weg. Ik had mijn hele leven een stoer imago gehad. Ik wilde niet dat dat aan diggelen werd geslagen, niet nu dat er het allermeeft toe deed. ‘Tijdens een gevecht. Terwijl ik mijn dierbaren verdedig. Niet... Niet door een of andere geplande executie.’

‘Dit is een soort gevecht,’ zei hij peinzend. ‘Alleen niet fysiek. Twee weken zijn nog altijd twee weken. Is het erg? Ja. Maar het is beter dan één week. En niets is onmogelijk. Misschien komt er nieuw bewijsmateriaal bovendien. Je moet gewoon afwachten.’

‘Ik haat wachten. Deze ruimte... Het is hier zo klein. Ik stik hier. Ik ga hier dood voordat het vonnis voltrokken kan worden.’

‘Dat betwijfel ik ten zeerste.’ Abe had nog steeds een onverstoerbare uitdrukking op zijn gezicht, zonder enig spoor van medeleven. Hij was een taaie. ‘Jij hebt het onbevreesd opgenomen tegen tientallen Strigoi, maar een kleine ruimte kun je niet aan?’

‘Dat is het niet alleen! Ik moet nu elke dag in dit hok wachten, terwijl ik weet dat ik op een tikkende tijdbom zit die nauwelijks onschadelijk te maken is.’

‘Situaties die op het oog niet gevaarlijk zijn, stellen onze kracht soms het meest op de proef. Soms is overleven het allermoeilijkste wat er is.’

‘O. Nee. Néé.’ Ik beende bij hem weg en begon rondjes te lopen. ‘Hou alsjeblieft op met die nobele onzin. Je klinkt nu net als Dimitri vroeger, toen hij me van die wijze levenslessen gaf.’

‘Hij heeft precies zo’n situatie overleefd. En hij overleeft ook andere dingen.’

Dimitri.

Ik haalde diep adem om mezelf te kalmeren voor ik antwoord gaf. Tot dit gedoe met de moord was Dimitri de

grootste complicatie in mijn leven geweest. Een jaar geleden – hoewel het een eeuwigheid leek – was hij mijn leraar op de academie geweest en had hij me opgeleid tot hoeder om Moroi te beschermen. Dat had hij voor elkaar gekregen – en nog veel meer. We waren verliefd op elkaar geworden, iets wat niet was toegestaan. We waren er zo goed en zo kwaad als het ging mee omgegaan en hadden uiteindelijk zelfs een manier gevonden om samen te kunnen zijn. Maar alles was in rook opgegaan toen hij gebeten werd en in een Strigoi veranderde. Dat was voor mij een helse tijd geweest. Maar vervolgens was er een wonder gebeurd dat niemand voor mogelijk had gehouden: Lissa had hem met gebruik van spiritus weer getransformeerd naar een dhampier. Helaas was echter niet alles weer zo geworden als voor de aanval van de Strigoi.

Ik keek Abe nijdig aan. ‘Dimitri heeft het overleefd, maar hij was er zwaar depressief over! Dat is hij nog steeds. Over alles.’ Het volle gewicht van de gruweldaden die hij als Strigoi gepleegd had tergde Dimitri. Hij kon het zichzelf niet vergeven en had gezworen dat hij nooit meer van iemand zou kunnen houden. Dat ik inmiddels verkering had gekregen met Adrian maakte het er niet makkelijker op. Na een aantal vergeefse pogingen had ik me erbij neergelegd dat het over was tussen Dimitri en mij. Ik was verdergegaan in de hoop dat ik nu echt iets met Adrian kon beginnen.

‘Precies,’ zei Abe droogjes. ‘Hij is depressief, maar jij bent het toonbeeld van vreugde en geluk.’

Ik zuchtte. ‘Met jou praten is soms net zo verdomde irritant als tegen mezelf praten. Is er nog een andere reden dat je hier bent? Behalve dan om dat afschuwelijke nieuws te brengen? Ik had het liever niet geweten.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik wilde je alleen maar even zien. En hoe je hier zit.’

Ja, dat was waar, besepte ik. Abes ogen waren telkens naar mij teruggekeerd tijdens ons gesprek en ons gekibbel had bij de bewakers geen enkele argwaan gewekt, maar af en toe had ik Abes blik heen en weer zien schieten, had hij de gang, mijn cel en elk ander detail dat zijn interesse wekte in zich opgenomen. Abe had zijn reputatie als *zmey* – slang – niet voor niets verdiend. Hij was altijd berekenend, altijd op zoek naar iets waar hij zijn voordeel mee kon doen. Mijn voorkeur voor gestoorde intriges zat blijkbaar in de familie.

‘En ik wilde je ook helpen de tijd een beetje door te komen.’ Hij glimlachte en haalde een stapeltje tijdschriften en een boek onder zijn arm vandaan, die hij me tussen de tralies door aangaf. ‘Misschien heb je hier iets aan.’

Ik betwijfelde of welke verstrooiing dan ook het aftellen tot mijn dood over twee weken draaglijker zou maken. Het waren tijdschriften over mode en kapsels. Het boek was *De graaf van Montecristo*. Ik hield het omhoog; ik moest een grapje maken, iets doen om dit minder echt te laten lijken. ‘Ik heb de film gezien. Dat subtiele symbolisme van je is eigenlijk helemaal niet zo subtiel. Tenzij je er iets in verstopt hebt.’

‘Het boek is altijd beter dan de film.’ Hij wilde zich omdraaien. ‘Misschien dat we de volgende keer een discussie over literatuur kunnen voeren.’

‘Wacht.’ Ik gooide het leesvoer op het bed. ‘Voordat je gaat... In deze hele ellende heeft nog niemand de vraag gesteld wie haar nou eigenlijk echt heeft vermoord.’ Toen Abe niet meteen antwoord gaf, keek ik hem doordringend aan. ‘Je gelóóft toch wel dat ik het niet gedaan heb, hè?’ Voor hetzelfde geld dacht hij wel dat ik schuldig was en probeerde hij me desondanks te helpen. Het zou niet eens zo atypisch voor hem zijn.

‘Ik geloof dat mijn schat van een dochter in staat is

tot het plegen van een moord,' zei hij uiteindelijk. 'Maar niet deze.'

'Wie heeft het dan gedaan?'

'Dat,' zei hij voordat hij wegliep, 'is iets waar ik nog aan werk.'

'Maar je zei net dat de tijd dringt! Abe!' Ik wilde niet dat hij wegging. Ik wilde niet alleen blijven met mijn angst. 'We kunnen dit met geen mogelijkheid rechtbreien!'

'Onthou nou maar wat ik in de rechtszaal heb gezegd,' riep hij over zijn schouder.

Hij verdween uit het zicht en ik ging weer op het bed zitten, terwijl ik terugdacht aan die dag in de rechtszaal. Aan het eind van de hoorzitting had hij me – nogal onvermurwbaar – verteld dat ik niet geëxecuteerd zou worden. Of zelfs maar berecht zou worden. Abe Mazur was niet iemand die loze beloften deed, maar ik begon te geloven dat zelfs hij zijn beperkingen had, zeker nu ons tijdschema was aangepast. Weer haalde ik het verfrommelde stukje papier tevoorschijn en vouwde het open. Ook dat was afkomstig uit de rechtszaal: het was me stiekem in handen gedrukt door Ambrose, Tatiana's bediende en vrijer.

Rose,

Als je dit leest, is er iets verschrikkelijks gebeurd. Waarschijnlijk heb je een enorme hekel aan me en dat kan ik je niet kwalijk nemen. Ik kan je alleen vragen van me aan te nemen dat wat ik met die leeftijdwet heb gedaan beter voor jouw volk was dan wat anderen in gedachten hadden. Er zijn enkele Moroi die alle dhampiers willen dwingen hoeder te worden, of ze dat nu willen of niet, door dwanggedachten te gebruiken. De leeftijdwet heeft die groep voorlopig de mond gesnoerd.

Echter, ik schrijf jou dit omdat er een geheim rechtgezet moet worden, een geheim dat je met zo weinig mogelijk

anderen moet delen. Vasilisa heeft recht op haar plek in de regeringsraad en dat is te bewerkstelligen. Zij is niet de laatste Dragomir. Er is nog iemand in leven, het buitenechtelijke kind van Eric Dragomir. Verder weet ik niets, maar als jij deze zoon of dochter kunt vinden, kun jij Vasilisa de macht geven die ze verdient. Ongeacht jouw fouten of gevaarlijke temperament ben jij volgens mij de enige die deze taak op zich kan nemen. Verspil geen tijd.

Tatiana Ivashkov

De tekst was niet veranderd sinds de andere tig keer dat ik het briefje had gelezen en dat gold ook voor de vragen die het altijd opriep. Was het waar wat erin stond? Had Tatiana het echt geschreven? Had zij me – ondanks haar openlijk vijandige houding – deze gevaarlijke kennis toevertrouwd? Er waren twaalf koninklijke families die beslissingen namen voor de Moroi, maar feitelijk hadden er net zo goed maar elf kunnen zijn. Lissa was de laatste van haar familie en de wet van de Moroi schreef voor dat zij zonder een ander lid van de familie Dragomir niet bij machte was plaats te nemen en haar stem te laten gelden in de regeringsraad die onze beslissingen nam. Er was al een aantal behoorlijk foute wetten uitgevaardigd, en als het klopte wat er in het briefje stond, zouden er nog meer volgen. Lissa zou zich tegen die wetten kunnen verzetten – en sommigen zouden daar niet blij mee zijn, types die hun bereidheid om te moorden al kenbaar hadden gemaakt.

Een andere Dragomir.

Een andere Dragomir betekende dat Lissa zou kunnen stemmen. Eén stem meer in de regeringsraad zou zo veel kunnen veranderen. Het zou het leven van de Moroi kunnen veranderen. Het zou mijn leven kunnen veranderen... Ik noem maar iets: door te bepalen of ik al dan niet schuldig bevonden zou worden. En het zou Lissa's leven

zeker veranderen. Al die jaren had ze geloofd dat ze alleen was. Maar toch... Ik vroeg me af of ze blij zou zijn met een halfzus of -broer. Ik had geaccepteerd dat mijn vader een schurk was, maar Lissa had die van haar altijd op een voetstuk geplaatst. Dit nieuws zou hard aankomen, en omdat ik mijn hele leven had getraind om haar te beschermen tegen fysiek gevaar, kreeg ik zo langzamerhand het gevoel dat ze ook tegen andere dingen beschermd moest worden.

Maar eerst moest ik de waarheid weten. Ik moest weten of dit briefje echt van Tatiana afkomstig was. Ik wist genoeg zeker dat ik daarachter kon komen, maar dat betekende wel dat ik iets moest doen wat ik afschuwelijk vond. Ach, waarom niet? Ik had nu niet bepaald iets beters te doen.

Ik stond weer op, draaide mijn rug naar de tralies en focuste mijn blik op de kale muur. Ik zette me schrap, hield mezelf voor dat ik sterk genoeg was om niet de controle te verliezen en liet de mentale muur die ik onbewust altijd om me heen optrok zakken. Er viel een zware druk van me af – als lucht die uit een ballon ontsnapt.

En opeens werd ik omringd door geesten.